

Sarah Weeks & Gita Varadarajan

MAG IK NAAST JE ZITTEN?

Leesfragment: voorpublicatie

Vertaling: Lydia Meeder & Barbara Zuurbier

Lemniscaat Rotterdam

© Nederlandse vertaling: Lydia Meeder & Barbara Zuurbier 2019
Omslag en boekverzorging: Eveline Verburg
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2019
ISBN 978 90 477 1108 7
NUR 283
Copyright © Sarah Weeks & Gita Varadarajan, 2016
Oorspronkelijke titel: *Save Me a Seat*
Oorspronkelijke uitgever: Scholastic Press

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:
www.lemniscaat.nl

Voor de ongeëvenaarde Lucy Calkins, zonder wie dit boek nooit het licht zou hebben gezien.

-sw

Ter nagedachtenis aan mijn dierbare grootvader Thatha, die me leerde hoe je een goed verhaal vertelt.

-gv

MAANDAG: KIPFINGERS

1

RAVI

De meeste Amerikanen kunnen mijn naam niet uitspreken.

Tijdens mijn eerste dag op de nieuwe school is de lerares, mevrouw Beam, zo dapper om een poging te wagen.

‘Soer-jaan-jee-nee,’ zegt ze. Haar wenkbrauwen schieten op en neer terwijl ze de klanken vormt.

‘Soer-ie-ah-nee-rie-jaa-naan,’ zeg ik langzaam.

Ze probeert het nog eens, maar het wordt er niet beter op.

‘Daar zal ik nog even op moeten oefenen,’ zegt ze met een lachje.

Ik lach terug.

Suryanarayanan is mijn achternaam. Mijn voornaam is Ravi. Dat spreek je uit als rah-vie, met de korte a van *kam* en met een lange vie. In het Sanskriet betekent het ‘de zon’. In Amerika noemt iedereen me RAH-vie, met de klemtoon op de eerste lettergreep. Dat betekent niets.

‘Geduld is een schone zaak,’ houdt amma me geregeld voor.

Mijn moeder gelooft dat mensen de uitspraak van onze naam op den duur wel onder de knie zullen krijgen. Mijn oma zegt tegen haar dat ze er niet te veel van moet verwachten.

Een paar maanden geleden zijn we van Bangalore naar New Jersey verhuisd, op 13 mei op precies te zijn. Ik ben vers van de boot, zoals ze zeggen. Voor de promotie die mijn vader kreeg bij het IT-bedrijf waar hij werkt, moest hij worden overgeplaatst naar Amerika. In India woonden amma, appa en ik in een vrijstaand huis met een grote tuin. We hadden een kok, en zelfs een chauffeur die ons overal naartoe bracht. Mijn grootouders hadden vlakbij hun eigen appartement. Nu wonen we allemaal bij elkaar in een rijtjeshuis, in een stadje dat Hamilton Mews heet.

Ons leven in Amerika is heel anders dan het in Bangalore was. Appa gaat met de trein naar zijn werk. We hebben geen kok meer, dus amma moet alle maaltijden zelf klaarmaken. Ons nieuwe huis is veel kleiner dan het oude. Er is boven maar één badkamer, en die moet ik met mijn grootouders delen. Op zich zou ik dat niet zo erg vinden, maar perippa staat graag lang onder de douche en perimma zet haar kunstgebit ’s nachts in een glas boven de wastafel.

Ik heb al heel jong Engels geleerd. Het is thuis onze voertaal, en ik zat in India op een Engelstalige basisschool. Toch hebben de mensen hier in New Jersey moeite om me te verstaan. Om Amerikaanser te klinken, oefen ik met het rollen van mijn tong.

Mijn oma is er het er niet mee eens. ‘Wees trots op wie je bent. Je mag je afkomst niet verloochenen,’ zegt ze tegen me. ‘Als je niet op-past, word je straks net als zij. Je grootvader heeft niet op de

theeplantage gezwogen om zijn enige kleinkind in een ongemanierde, pafferige, rundvleesetende cowboy te zien veranderen.’

Ik geloof niet dat perimma het zo naar haar zin heeft in Amerika.

Mijn school in India heette Vidya Mandir, dat betekent ‘tempel der kennis’. Mijn nieuwe school heet Albert Einstein. Perimma kon amper wachten om tegen al haar vrienden thuis op te scheppen dat haar kleinzoon was aangenomen op een school die naar een geniale wetenschapper is vernoemd.

Ik ben geen geniale wetenschapper, maar ik kan erg goed leren. Mijn favoriete vakken zijn rekenen, taal en sport – vooral cricket.

‘Jongens en meisjes, vandaag verwelkomen we een nieuwe leerling, RAH-vie,’ zegt mevrouw Beam nadat ze de presentielijst heeft afgevinkt. ‘Hij is helemaal uit India naar ons toe gekomen! Is dat niet leuk?’

Mevrouw Beam is klein en rond. Als ze glimlacht, raken haar wenkbrauwen elkaar.

Terwijl ik het lokaal rondkijk, staart een zee van overwegend blanke gezichten me aan. Ik word een beetje nerveus. Dit is mijn eerste dag in groep zeven, en ik ben de enige Indiër in de klas. Of eigenlijk is er nog eentje, een jongen die Dillon Samreen heet, maar die telt niet. Hij is een vYD, een Verwarde Yankee-Desi. Desi is het Hindi-woord voor Indiër. Ik heb meteen door dat Dillon een vYD is, want zijn accent en kleding zijn meer Amerikaans dan Indiaas.

‘Vertel ons eens iets over jezelf, RAH-vie,’ zegt mevrouw Beam met een glimlach.

‘Uiteraard, mevrouw,’ zeg ik, en ik spring in de houding.

Iedereen lacht.

Mevrouw Beam klapt in haar handen. 'Jongens en meisjes, waar zijn jullie manieren gebleven?' vraagt ze. 'Ga maar verder, RAH-vie. We luisteren.'

Ik schuif mijn bril wat hoger op mijn neus. 'Ik ben Ravi Suryanarayanan, en ik ben net verzet uit Bangalore.'

Iedereen lacht weer. Wat is er zo grappig?

Mevrouw Beam klapt opnieuw in haar handen. Haar wenkbrauwen schieten driftig op en neer. 'Jongens en meisjes, is dit hoe we op Albert Einstein een nieuwe leerling verwelkomen?'

De klas wordt stil. Ik sta midden in de schijnwerpers, en de hele klas gaapt me aan. Geen best begin van mijn eerste schooldag in Amerika.

Mevrouw Beam draait zich naar me toe. 'Je mag gewoon juf zeggen, hoor,' zegt ze zacht. 'En, RAH-vie? Hier in Amerika hoef je niet op te staan als de leraar je aanspreekt. Versta je wat ik zeg?'

Natuurlijk versta ik wat ze zegt. Ik duw mijn bril omhoog en wrijf over mijn neus. Dat is een zenuwtrekje van me.

Ze komt naar mijn tafeltje. Haar gezicht staat vol medelijden.

'Geen zorgen, RAH-vie,' zegt ze terwijl ze op mijn schouder klopt. 'Stel jezelf later maar voor, wanneer je wat aan je Engels hebt kunnen werken. We hebben een heel aardige interne begeleider, juf Frost. Zij kan je er vast wel bij helpen.'

Dit is wat ik wil zeggen:

Er mankeert niks aan mijn Engels.

Ik heb juf Frost niet nodig.

Op Vidya Mandir was ik de beste van de klas.

Maar dit is wat ik doe:

Mijn bril omhoog schuiven.

Over mijn neus wrijven.

Gaan zitten en mijn handen ineenklemmen.

Mijn vrienden en leraren op Vidya Mandir zouden grote lol hebben als ze me nu konden zien – de modelleerling die voor een idioot wordt versleten. Wat een giller!

Mevrouw Beam schrijft ons huiswerk op het bord. Ik open mijn aantekenboekje en noteer de opdracht nauwkeurig. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Dillon Samreen naar me zit te staren. Hij lijkt zo uit een Bollywood-film te zijn weggelopen. Zijn lange, glanzend zwarte haar valt voor een van zijn ogen; met een vlugge hoofdbeweging schudt hij het weg. Dan glimlacht en knipoogt hij naar me. Ik glimlach terug. Dillon Samreen mag dan wel een vvd zijn, volgens mij wil hij vrienden met me worden.

2

JOE

.....

Ik heet Joe, maar zo noemen de meeste mensen me niet. Niet op Albert Einstein tenminste. Ik ben nooit zo'n fan geweest van school – behalve dan van de lunchpauze. Eten is het enige waar ik heel erg goed in ben. Ik ben altijd al lang geweest voor mijn leeftijd, maar de laatste tijd groei ik zo hard dat de kleren die we een paar weken geleden hebben gekocht nu al niet meer passen. En ik heb constant honger.

Veel leerlingen willen nog niet dood gevonden worden met het eten uit de kantine. Ze noemen het prut en bagger, maar ik heb er niks op tegen. Het menu verschijnt elke week in dezelfde volgorde op het bord: kipfingers, hamburgers, chili con carne, macaroni met kaas, pizza. Overigens is het geen toeval dat het dinsdag hamburgerdag is en woensdag chilidag, want op Einstein worden de hamburgers gerecycled. Dat is niet zo smerig als het klinkt. De hamburgers die

dinsdags overblijven, worden woensdags met bonen en wat andere troep in een grote pan gemikt en hoppa: chili con carne.

Iedereen weet dat ik niet veel praat op school. Mijn beste vrienden, Evan en Ethan, noemden me vroeger voor de grap kletskous, maar dat zal ik wel niet meer vaak horen nu, want ze zijn van de zomer allebei verhuisd. Om eerlijk te zijn waren ze een beetje raar, maar toch zal ik ze missen.

Vorig jaar lunchten Evan, Ethan en ik altijd met zijn drieën. Zij kregen net als ik extra begeleiding. (Niet dat we dezelfde problemen hadden – zij waren bijvoorbeeld allebei superhyper en ik niet.) Dit jaar moet ik in mijn eentje naar juf Frost, en ik weet niet precies wie er in de kantine bij me zal komen zitten. Niemand waarschijnlijk.

Er wordt gauw gedacht dat je onaardig bent als je niet veel tegen anderen zegt. Maar ze begrijpen niet dat ik moeite heb met het kabaal in de kantine.

Mijn hersenen kunnen niet echt met kabaal overweg.

Vorig jaar had ik meester Barnes als leraar. Meester Barnes is episch. Hij kan een *hacky sack* wel honderd keer op zijn knie laten stuiten zonder hem te laten vallen. Ik had nog nooit van een *hacky sack* gehoord tot meester Barnes er eentje meebracht naar school. Hij was roze, wat Dillon Samreen hilarisch vond. Hij zei er iets gemeens over achter meester Barnes' rug om, en alle meisjes lachten. Soms vraag ik me af wat er mis is met meisjes, tot ik weer beseft dat ik allang weet wat er mis is met ze – alles.

Meester Barnes is Afro-Amerikaans. Hij heeft een kaalgeschoren hoofd en draagt vlinderdassen – van die ouderwetse, die je zelf moet strikken. Hij had het vast met juf Frost over me gehad, want hij heeft

me geen enkele keer gevraagd voor te lezen in de klas of naar het bord te komen om een rekensom op te lossen. Hij begreep dat zulke dingen lastig zijn voor mensen zoals ik.

Er zijn leerlingen die het niet erg vinden als iedereen naar ze kijkt – Dillon Samreen bijvoorbeeld. Hij draagt zijn broek laag op zijn heupen, met zijn ondergoed erbovenuit: hij wil dat het gezien wordt. Zijn boxershorts zijn bedrukt met dollartekens, of dobbelstenen, of kreeften, en hij heeft speciale voor de feestdagen, met snoepjes of kerstbomen of voor Valentijn rode hartjes. Dillon is beroemd om zijn boxershorts, maar wat hem pas echt legendarisch maakt is zijn tong, die lang en puntig is als van een duivel. Als hij die uitsteekt, beginnen de meisjes te gillen. Hij vindt zichzelf de knapste jongen van Einstein, en daar zou hij wel eens gelijk in kunnen hebben. In elk geval is hij de gemeenste. Af en toe vraag ik me af hoe het is om Dillon Samreen te zijn, maar dat zal ik toch nooit weten.

Meester Barnes was de allereerste leraar die me mocht. Juf Frost mag me ook wel, maar zij mag iedereen, dus dat telt niet. Op mijn eindrapport had meester Barnes geschreven dat ik ‘een waardevol lid van de gemeenschap’ was. Mijn moeder was zo trots dat ze het met een magneet op de koelkast hing. Het hangt er nog steeds.

Vandaag begin ik in groep zeven, en wanneer ik naar binnen loop, is meester Barnes de eerste die ik tegenkom. Hij heeft een rode vlinderdas om met blauwe walvisjes erop. Volgens mij is hij nieuw, ik heb hem in elk geval nog niet eerder gezien. Vorig jaar had meester Barnes zeventien verschillende vlinderdassen die hij steeds in dezelfde volgorde droeg – te beginnen met de groen-wit geruite en eindigend met

de oranje-paars gestreepte. De vlinderdassen van meester Barnes waren een van mijn favoriete sequenties.

‘Yo, Joe,’ zegt hij. ‘Hoe voelt het om al in groep zeven te zitten?’

‘Goed,’ zeg ik tegen hem. ‘Tot nu toe tenminste.’

Misschien wordt het dit jaar anders, denk ik. Misschien kom ik dit jaar niet bij Dillon Samreen in de klas.

Maar als ik lokaal 506 binnenstap, zie ik hem bij het raam staan, met zijn ondergoed boven zijn broekband uit. Stippels.

Lucy Mulligan staat met haar irritante vriendinnenkliek om hem heen. Ze scanderen: ‘Doe het dan, doe het dan!’ Ze willen dat hij zijn tong uitsteekt, maar Dillon weigert.

‘Toe nou, Samreen, laten we ze hun zin geven!’ roept Tom Dinkins, voordat hij zijn eigen tong uitsteekt en hem heen en weer beweegt naar het groepje.

Tom Dinkins is een Dillon Samreen-wannabe. In zijn tong zijn de meisjes niet geïnteresseerd.

‘Ik waarschuw jullie,’ zegt Dillon tegen zijn fanclub. ‘Volgens mij is hij gegroeid in de zomervakantie.’

Lucy en haar vriendinnen beginnen op en neer te springen, gillen: ‘Iiieeuw!’

Eén ding moet ik Dillon Samreen nageven: hij weet hoe hij het publiek moet bespelen.

Het gekrijs begint op mijn zenuwen te werken, dus ik doe de in-twee-drie, uit-twee-drie-ademoefening die juf Frost me heeft geleerd. Als dat niet helpt, zal ik mijn oordopjes in moeten doen. Ik heb altijd een paar in mijn zak voor het geval dat. Ze zijn er in allerlei kleuren, maar ik heb het liefst de beige, want die vallen niet zo op. Ze zijn van

een soort zompig schuimrubber, en als ik ze in heb, kan ik mensen nog steeds horen praten, alleen dan zachter, alsof je onder water bent of een kussen over je hoofd hebt. Ik mag ze op school indoen wanneer ik wil, maar ik gebruik ze vooral in de kantine, op het schoolplein en met gym.

‘Allemaal rustig gaan zitten,’ roept juf Beam, mijn nieuwe lerares. Dit is haar eerste jaar op Einstein, en ze ziet er veel jonger uit dan de leraren die ik tot nu toe heb gehad. Ze heeft een nogal eigenaardige vorm – van onder breder dan van boven – en ze is kleiner dan ik, wat maf is, want ze is wel mijn lerares. Ze lijkt nerveus, en haar wenkbrauwen hebben iets engs.

Op Einstein worden de leerlingen in alfabetische volgorde geplaatst. Ik zit al vanaf de kleuterschool vlak achter Dillon. Ik kan zijn achterhoofd zo uittekenen. Juf Beam heeft naamkaartjes voor ons gemaakt en zet die op de tafels, maar als ik naar de plek achter Dillon loop, zit daar al iemand anders. Het is een ielige jongen met een dikke bril, en zijn zwarte haar is met wax in een zijscheiding gekamd. Ik heb hem nog nooit gezien, en ik kan maar moeilijk bepalen waar hij vandaan komt. Zijn huid is donkerder dan die van mij, maar niet zo donker als die van Dillon of van Caleb Burell. De naam op zijn kaartje is kilometerslang, met heel veel y’s en a’s erin.

Ook hij lijkt nerveus. Hij wrijft steeds over zijn neus en tuurt naar zijn handen, die hij in zijn schoot heeft gevouwen alsof hij in de kerk aan het bidden is. Zijn overhemd is zo wit dat het pijn doet aan mijn ogen, en hij heeft het in zijn broek gestopt en tot helemaal bovenaan dichtgeknoopt. Als juf Beam hem vraagt om iets over zichzelf te vertellen, springt hij als een soldaat in de houding en noemt haar

‘mevrouw’ – wat zo’n beetje het enige woord is dat je ervan kunt verstaan. Iedereen begint te lachen, en heel even denk ik: *Hé, misschien wordt groep zeven toch niet zo heel erg.*

Misschien zal Dillon Samreen zijn pijlen wel richten op die nieuwe jongen met zijn maffe naam en dat gekke accent, in plaats van op mij.

3

RAVI

.....

Juf Beam zegt dat we spelletjes gaan doen die ‘ijsbrekers’ heten. Ik weet nu al dat school me in Amerika makkelijk af zal gaan. Op Vidya Mandir deden we nooit spelletjes in de les. Meteen op de eerste dag van groep zes gaf de lerares, mevrouw Arun, ons een overhoring! Het eerste spelletje dat we doen is Fruitsalade. Ik zit in het team dat Bananen heet, en Dillon bij de Appels. Daarna doen we Knipoogmoordenaar, waarbij degene die als ‘moordenaar’ is aange-
wezen mensen moet uitschakelen door naar ze te knipogen. Ik vind het een beetje verwarrend, want hoewel Dillon niet als moordenaar is gekozen, knipoogt hij steeds naar me. Voor het laatste spelletje, Venn, stelt juf Beam koppels samen. Ik hoop dat ik bij Dillon Samreen word gezet, maar ik krijg een mager, bleek meisje dat Emily Mooney heet als partner.

‘Jullie mogen elkaar een paar minuten interviewen,’ zegt juf Beam. ‘Zorg dat je zo veel mogelijk over elkaar te weten komt. Van wat voor muziek houdt hij of zij bijvoorbeeld? Wat is zijn of haar favoriete sport of eten? Als je klaar bent, maak je een venndiagram met alles wat je gemeenschappelijk hebt.’

‘Een wattergram?’ zegt een roodharige jongen met sproeten.

Hij weet niet wat een venndiagram is, dus moet juf Beam het uitleggen. Op Vidya Mandir leerden we al in groep vijf venndiagrammen maken.

‘Je tekent een cirkel en daarin schrijf je wat je gesprekspartner leuk vindt,’ zegt juf Beam. ‘Dan teken je twee overlappende cirkels. Waar de cirkels elkaar doorsnijden, schrijf je op wat jullie gemeen blijken te hebben.’

Het lijkt me een heel simpel spelletje, maar telkens als ik Emily Mooney een vraag stel, zegt ze giechelend: ‘Wát?’ En als ik haar vragen beantwoord, doet ze hetzelfde. Volgens appa zal ik op een dag belangstelling krijgen voor meisjes, maar die dag is nog heel ver weg. Als juf Beam zegt dat de tijd om is, is het enige wat Emily Mooney en ik in de doorsnede van ons diagram hebben gezet, dat we allebei in lokaal 506 zitten – en dat was mijn idee. Ik ben blij als de juf ons laat ophouden omdat het pauze is.

Op Vidya Mandir begon de lunchpauze om 13.00 uur. Op Albert Einstein lunct groep zeven al om 11.30 uur ’s ochtends. Wanneer ik de kantine binnenkom, kijk ik meteen of ik Dillon Samreen ergens zie. In India at ik altijd samen met mijn beste vriend, Pramod, en gingen we daarna nog even cricketen op het veld achter het gebouw.

Dillon staat in de rij voor de kassa om af te rekenen. Ze serveren iets waar ik nog nooit van gehoord heb; kipfingers. De meeste stoelen raken snel bezet, maar ik zie nog een vrije tafel aan de andere kant van de kantine en ga zitten. Terwijl ik wacht tot Dillon erbij komt, leg ik netjes het stoffen servet neer dat mijn moeder voor me heeft ingepakt, met een lepel in de vouw gestoken. Veel honger heb ik niet, maar amma zal teleurgesteld zijn als ik de lunch die ze voor me heeft gemaakt niet opeet.

‘Upma met zuivere *desi ghee*,’ zei ze toen ze vanochtend in de pan stond te roeren. ‘Het griesmeel levert volop energie voor je eerste schooldag, Ravi.’

‘Te klonterig,’ bromde perimma, die over mijn moeders schouder stond mee te kijken.

Net als ik begin met het openen van mijn *dabba*, de metalen stapelbakjes waarin mijn lunch zit, loopt Dillon met zijn dienblad voorbij. In de klas heb ik een glimp van zijn onderbroek opgevangen. Er zitten rode stippen op. Ik denk aan mijn eigen helderwitte Hanes, die mijn moeder per se wil strijken. Ik zou mijn ondergoed er nooit zo uit laten hangen, wat voor merk het ook mag zijn.

Ik ging ervan uit dat Dillon en ik samen zouden lunchen, maar hij loopt door naar een tafel in de hoek bij het raam en gaat bij een groepje andere jongens zitten. Jammer, want ik had me erop verheugd flink met hem te lachen om juf Beams idee dat ik extra hulp nodig zou hebben. Maar het geeft niet. Ik maak me geen zorgen. Dillon en ik worden vast wel vrienden. Hij heeft de hele ochtend naar me zitten lachen en knipogen.

Een grote blanke jongen met geelblond haar en een gekreukt shirt zet zijn dienblad neer aan het andere uiteinde van de tafel. Hij zegt geen hallo, ploft gewoon neer. Hij is zo zwaar dat de tafel schudt en mijn *dabba* omhoogspringt. Ik herken hem, hij zit achter me in de klas, maar ik kan me zijn naam niet herinneren.

Hij komt niet bepaald vriendelijk over. Hij pakt zijn vork, begint zijn eten op te schrokken en houdt pas op als zijn bord helemaal leeg is. Misschien is hij vergeten te ontbijten. En wat heeft hij nou in zijn oren?

Intussen heb ik ook wel trek gekregen. Ik spreid het servet uit op mijn schoot en buig me voorover, snuif aan de upma. Het klopt niet wat perimma zei, het is heerlijk, helemaal niet klonterig, dus ik werk het gulzig weg. Ik wil mijn handen wassen en mijn mond spoelen, maar vreemd genoeg zijn er geen wastafels in de kantine. Ik kijk op mijn horloge. Ik heb nog tien minuten voordat de bel gaat, dus ik vouw het servet weer om de lepel, stop het in mijn *dabba* en sluit het deksel.

Terwijl ik de kantine uit loop om me te verfrissen op het toilet, stijgt er een gebulder op van de tafel in de hoek bij het raam. Dillon Samreen heeft vast een geweldige grap gemaakt, want iedereen slaat hem op zijn rug alsof hij de grote held is. Ik weet precies hoe het voelt om de grote held te zijn. Morgen, neem ik me voor, zal ik niet in mijn eentje lunchen. Morgen zal ik aan de tafel in de hoek bij het raam zitten, vlak naast Dillon.

4

JOE

Het is maandag, dus de kantine serveert kipfingers met blikerwtjes en appelgebak. Ik heb stevig ontbeten en het is pas 11.30 uur, maar ik zou wel een heel paard lusten. Serieus. Ik zorg dat ik zo snel mogelijk langs de kassa ben. Met Ethan en Evan zat ik altijd aan de ronde tafel bij de melkautomaat, maar de situatie is nu anders. Ik moet zorgen dat ik niet opval. Nadat ik heb betaald, loop ik met mijn dienblad naar de andere kant van de kantine, mijn hoofd de hele tijd gebogen. Tot nu toe geen problemen.

Tegen de achterwand staat een lange tafel, waar nooit iemand zit omdat het bij de vuilnisbakken is. Maar groep zeven luncht als eerste, dus de stank zal nu nog wel meevallen. Ik ga zitten, stop mijn oordopjes in en heb in drie seconden mijn hele bord naar binnen gepropt. Ik

heb nog steeds honger, maar ik durf niet nog een portie te gaan halen. Terwijl ik mijn laatste restje chocolademelk opslurp, zie ik dat er iemand helemaal aan het andere uiteinde van de tafel zit. Het is die ielige jongen uit mijn klas, met de dikke bril en lange naam. Hij heeft een raar, metalen bakje voor zich staan met iets erin wat op roerei lijkt.

Robert Princenthal loopt langs en stoot per ongeluk tegen mijn schouder. Althans, ik denk dat het per ongeluk is. Ook Robert is een Dillon Samreen-wannabe. Het verschil tussen hem en Tom Dinkins is dat Robert niet gemeen doet als hij alleen is.

‘Sorry, Speklap,’ zegt hij zonder zijn pas in te houden.

Ik heet Joe Sylvester, maar dankzij Dillon Samreen sta ik op school bekend als Speklap. Ik wou dat mensen me gewoon Joe noemden, maar als Dillon Samreen je een bijnaam geeft, gebruikt iedereen die, of je het nu leuk vindt of niet. Dus op school ben ik Speklap, of soms kortweg Spek.

‘Als iemand je een bijnaam geeft, betekent het dat hij je mag,’ zei mijn moeder toen ze erachter kwam.

‘Neem maar van mij aan,’ zei ik tegen haar, ‘dat Dillon Samreen me niet mag.’

‘Wat valt er nou níét aan jou te mogen?’ vroeg ze met een kus op mijn hoofd.

Dat soort dingen doet ze altijd, en daarom heb ik vanochtend een ‘ernstig woordje’ met haar gesproken.

‘Doe nou maar gewoon alsof je me niet kent,’ zei ik tegen haar. ‘En beloof me dat je geen kleffe mamastreken uithaalt.’

‘Beloofd,’ zei ze, en ze sloeg een kruis op haar hart.

Ik moet het nog zien, dacht ik.

De nieuwe jongen is verdiept in zijn lunch, en ik heb de mijne op, dus ik blijf Dillon Samreen een poosje observeren. Dat doe ik vaak – niet omdat ik het wil, maar omdat ik wel moet.

In groep vier had ik mijn jasje eens op een bankje op de speelplaats gelegd, en toen had Dillon de zakken volgegooid met zand. Een andere keer had hij zo’n pakje ketchup in mijn huiswerkmap geschoven en er met zijn vuist op geslagen zodat het openspatte. Hij geeft altijd een ruk aan de achterkant van mijn shirt, of probeert me te stompen of te laten struikelen als er niemand oplet. Wat hij het aller-, allergrappigste vindt, is me van achteren besluipen en dan een heel hard geluid maken, omdat hij weet hoe ik daarvan flip.

Pas vorig jaar realiseerde ik me dat Dillon een kleptomane is. Zijn ouders zijn steenrijk, dus hij steelt geen spullen omdat hij ze nodig heeft. Hij doet het gewoon voor de lol. Hij pikt alles wat los en vast zit – een puntenslijper, een handschoen, een beugeldoosje – het maakt niet uit. Wat het ook is, hij laat het vlug in de voorkant van zijn broek verdwijnen. Ik heb het hem wel duizend keer zien doen. Maar ik verraad hem ooit, want wat zou dat voor zin hebben? Hij zou zich er gewoon uit kletsen en iets bedenken om me dubbel zo hard terug te pakken.

Toen mijn moeder het zand in mijn broekzakken ontdekte, begon ze te vermoeden dat er misschien iets speelde.

‘Valt die Samreen je soms lastig?’ vroeg ze.

‘Nee, mama,’ loog ik.

‘We kunnen er met juf Frost over praten,’ stelde ze voor.

‘Nee!’ riep ik. ‘Er is niks aan de hand.’

‘Ik maak me zorgen om je, Joey. Je neemt nooit iemand mee naar huis.’

‘Ik heb heel veel vrienden op school,’ zei ik tegen haar.

‘Wie dan?’

‘Ethan en Evan.’

‘De Burdock-tweeling?’ zei ze. ‘Die jongens zijn zo losgeslagen.’

Ze moest eens weten. Ethan had een keer zijn vaders autosleutels gepikt en was in zijn pyjama door de buurt gereden, en ook al was Evan nooit betrapt, ik wist dat hij de Toilet-Terrorist van Einstein was – berucht om het tekenen van vieze plaatjes in de hokjes en het tegen het plafond gooien van natte proppen wc-papier.

Dillon en zijn maten zijn druk bezig met klieren, dus het lijkt me een goed moment om mijn dienblad te legen. De nieuwe jongen is zeker vertrokken terwijl ik niet oplette, want hij en zijn rare lunchrommeltje zijn weg. Ik pak mijn blad op en weet net de vuilnisbak te bereiken voordat ze me in de smiezen krijgen.

‘Hé, Speklap.’ Dillon komt op me af en slaat zijn arm om mijn schouders. ‘Hoe is het?’

Mijn hart begint te bonken en ik voel dat mijn oksels vochtig worden. Dillon Samreen heeft veel weg van zo’n krokodil op Discovery Channel, die onder water op de loer ligt, met alleen de ogen erbovenuit, wachtend tot een dier zo dom is om binnen zijn bereik te komen.

‘Prima,’ zeg ik, en ik probeer onder zijn arm door te duiken.

Hij verstrakt zijn greep op mijn linkerschouder, en met zijn andere hand trekt hij het dopje uit mijn rechteroor, laat het vallen en trapt het plat alsof hij een insect vermorzelt.

In-twee-drie, uit-twee-drie.

‘Luister eens, Spek, mag ik je wat vragen voor je weggaat?’ zegt hij.

‘Oké.’ Ik staar naar mijn schoenen. Het is vreemd om maar één dopje in te hebben. Alsof ik mijn evenwicht kwijt ben.

Dillon brengt zijn mond zo dicht bij mijn oor dat ik ineenkrimp. ‘Verbeeld ik het me nou, of komt de nieuwe lunchsurveillant jou ook bekend voor?’

Ik zeg niets, houd mijn blik strak op mijn schoenen gericht en adem. In-twee-drie, uit-twee-drie. Ik zie dat een van mijn veters los zit.

‘Kijk eens die kant op, Spek,’ zegt Dillon, die zijn hoofd achterover werpt om het haar voor zijn ogen weg te schudden. ‘Herken jij haar soms ook?’

Ik blijf roerloos staan.

‘O, was dat een te lastige vraag voor je, Speklap? Moet ik wat langzamer praten? Kijk... eens... die... kant... op.’

Ik wil het niet, maar wat kan ik anders? Ik hef mijn hoofd op. Mijn moeder staat bij de melkautomaat. Ze heeft een rood-wit gestreept schort voor en een fluitje om haar nek. Als ze me ziet kijken, glimlacht ze en geeft me een kushandje.

Ik denk serieus dat ik een hartaanval krijg. Dit is preciés waar ik zo bang voor was. Het is de hele reden waarom we dat ‘ernstige woordje’ hebben gesproken.

Mijn gezicht lijkt in brand te staan.

‘Toe nou, Spek,’ zegt Dillon. ‘Je wilt haar toch niet kwetsen, of wel? Geef eens een kushandje terug.’

‘Wat gebeurt er, Dill?’ vraagt Tom Dinkins. Hij en Robert en die ene maffe, Jax, zijn erbij gekomen om hun dienbladen te legen.

‘Spek gaat de lunchsurveillant zo een kusje toeblazen. Het is zijn mammië. En dan gaat ze zijn volle luiër verschonën.’

Tom lacht.

‘Krijg nou wat!’ zegt Jax.

‘Eerlijk waar, Spek? Is dat je moeder?’ vraagt Robert.

De bel gaat; ik schrik me wild. Iedereen komt tegelijk in beweging om op te ruimen, hun spullen te pakken om naar de klas te gaan. Dillon grijnst en knipoogt naar me, laat dan mijn schouder los en loopt weg. Voorlopig is hij klaar met me, maar ik ben niet zo stom om te denken dat ik van hem af ben. Mijn knieën knikken, maar het lukt me het dienblad te lozen en me uit de voeten te maken.

Ik ben de hele middag niks meer waard. Alsof het nog niet erg genoeg is, geeft juf Beam me twee keer een beurt, ook al heb ik mijn hand niet opgestoken.

Het is pas de eerste schooldag, en groep zeven is nu al een ramp.

5 RAVI

Het verhoor barst los zodra ik uit de bus stap.

‘Hoe was je eerste dag op Albert Einstein, Ravi?’ vraagt mijn moeder. ‘Heb je al vrienden gemaakt? Heb je huiswerk meegekregen? Was de wc schoon?’

‘Hoeveel Indiërs zitten er bij je in de klas?’ vraagt perimma.

Amma en perimma hebben bij de halte op me staan wachten. Ik kon ze al naar me zien speuren voordat de deuren opengingen.

Amma schuift mijn groene rugzak van mijn schouder. Ik zou hem liever bij me houden, maar ze wil hem met alle geweld voor me dragen.

‘Mijn lerares heet juf Beam,’ vertel ik ze terwijl we naar ons rijtjes-huis lopen. ‘Het huiswerk is alleen maar lezen. En de wc is prima.’

‘Hoeveel andere Indiërs zitten er bij je in de klas?’ vraagt perimma opnieuw.

‘Geen een,’ zeg ik. Dillon Samreen noem ik niet, want ik weet hoe perimma over vvd’s denkt.

Halverwege passeren we de grote vijver. Amma wijst ernaar. ‘Beloof me dat je uit de buurt van dat water blijft, Ravi.’

‘Je kunt erin vallen en verdrinken. En er schijnen bloedzuigers in te zitten,’ waarschuwt perimma.

De wind laat hun sari’s wapperen. Amma houdt de hare vast met haar rechterhand. In haar linker heeft ze mijn rugzak.

‘Heb je je upma opgegeten?’ vraagt ze.

‘Toe, amma, kunnen we eerst naar huis? Ik vertel het straks allemaal wel,’ zeg ik. ‘Echt.’

‘Waarom vertel je het niet nu meteen?’ vraagt perimma. ‘Smaakte de upma niet, Ravi? Mij moet je er niet op aankijken – ik zei toch dat hij klonterig was?’

Als perimma haar gelijk wil halen, blijft ze maar doorgaan, als de roterende punt van een elektrische boor. Perippa heeft daar een trucje voor. Hij draagt een groot gehoorapparaat, en als perimma een van haar lange tirades afsteekt, wacht hij tot ze even niet oplet en zet hij het uit.

Amma zet mijn rugzak neer. Ik kan mijn ogen gewoon niet geloven als ze midden op straat de dabba eruit haalt om aan perimma te bewijzen dat ik mijn lunch heb opgegeten. Een groepje kinderen dat langskomt neemt me nieuwsgierig op. Ik buig gegeneerd mijn hoofd en staar naar het plekje tussen mijn sneakers. Mijn bril glijdt omlaag, en ik duw hem weer omhoog.

‘Hij heeft het op,’ zegt amma trots, terwijl ze perimma het bakje onder de neus houdt.

Perimma snuift. ‘Hoe weet je of hij het niet heeft weggegooid?’

Amma zegt niets, schudt alleen haar hoofd en stopt de dabba weer in mijn rugzak.

Zij en perimma konden veel beter met elkaar overweg toen ze nog niet in onder één dak woonden.

Ik pak vlug zelf mijn rugzak op en ren zo hard als ik kan naar nummer 83. Toen we net naar Hamilton Mews waren verhuisd, kostte het me moeite ons huis te herkennen, omdat de huizen allemaal zo op elkaar lijken, maar nu hoef ik niet eens meer naar het nummer te kijken.

‘Ravi, wacht! De deur zit op slot. Perippa ligt een dutje te doen en appa is op kantoor!’ roept mijn moeder, die me achterna holt en met de sleutels zwaait.

Ik blijf op de stoep staan tot zij en perimma er zijn en me binnenlaten. Terwijl we de drempel over stappen, adem ik met gesloten ogen de kookluchtjes in. Amma heeft al iets lekkers voor me klaargemaakt, een bord dosa’s en een kop ovomaltine – hetzelfde als wat ik in India elke dag na school kreeg.

Ik geef haar een knuffel en fluister in haar oor, zodat perimma het niet hoort: ‘De upma was heerlijk.’

‘Dank je, raja,’ fluistert ze terug.

We eten later dan normaal, want appa’s trein heeft vertraging en hij komt pas tegen acht uur thuis.

Perimma klaagt na elke hap. ‘De rasam is veel te dun, en het smaakt naar slootwater. Heb je wel eens van kruiden gehoord, Roshni?’

Appa neemt het voor mijn moeder op. ‘Laat haar met rust,’ zegt hij tegen perimma. ‘Roshni doet haar best. Ze is het niet gewend om al het eten zelf te moeten koken.’

‘En ik ben het niet gewend om haar waterige rasam te moeten eten,’ snauwt perimma hem toe. ‘Wist je dat die arme Ravi alleen maar

klonterige upma heeft meegekregen als lunch?’

Ik blik naar mijn moeder en begin vlug over iets anders. ‘Op Albert Einstein krijgt bijna niemand iets van huis mee,’ zeg ik. ‘Ze nemen het dagmenu, dat kost twee dollar en vijftig cent.’

‘Is het vegetarisch?’ vraagt amma.

‘Ik zou ze niet op hun woord geloven,’ komt perimma ertussendoor voordat ik kan reageren. ‘Ik heb gehoord dat er reuzel in hun sladresing zit.’

Ik besluit ze maar niet over de kipfingers te vertellen.

6 JOE

Wanneer de school uitgaat, zie ik mama's auto aan de stoeprand staan. Ze zit op me te wachten. Haar oude parkeerstickertje van het ziekenhuis zit nog op de voorruit. Vroeger werkte ze daar als verpleegster, maar vorig jaar is ze samen met een hoop collega's vlak voor kerst ontslagen. Sindsdien is niets meer hetzelfde. De andere ziekenhuizen hier hadden niemand nodig, dus mama moest een werkloosheidsuitkering aanvragen. Papa nam een baan als vrachtwagenchauffeur, omdat dat beter verdiende dan bij Walmart, de supermarkt waar hij werkte. Eind augustus, toen mama erachter kwam dat Albert Einstein op zoek was naar een nieuwe lunchsurveillant, solliciteerde ze – zonder het eerst aan mij te vragen.

'Stap maar in,' zegt ze tegen me terwijl ze uit het raam hangt.

'Nee,' zeg ik, te kwaad om haar aan te kijken.

'Het spijt me, Joe,' zegt ze. 'Het ging per ongeluk. Macht der gewoonte. Kan ik het goedmaken met een punt pizza?'

Ik schud mijn hoofd. Ze heeft zich totaal niet aan haar belofte gehouden. Dit kan ze met geen miljoen pizzapunten goedmaken.

'Stap in,' zegt ze weer.

'Nee,' zeg ik tegen haar. 'Ik loop wel.'

Als ik loop kan ik beter nadenken. Niet dat ik zo graag wil nadenken over alle narigheid van vandaag. Zou een eerste schooldag nog erger kunnen zijn?

Nadat mijn moeder is weggereden, hoor ik iemand mijn naam roepen.

'Joe!'

Ik draai me om en zie dat meester Barnes zich haast om me in te halen.

'Ik hoopte je nog tegen het lijf te lopen,' zegt hij. 'Hoe ging het vandaag?'

Ik voel iets hards opzwellen in mijn keel, en heel even ben ik bang dat ik in huilen zal uitbarsten. Maar ik slik een paar keer en het gevoel verdwijnt weer.

'Wel oké, geloof ik,' zeg ik tegen hem.

'Wat vind je van juf Beam?' vraagt hij.

Ik haal mijn schouders op. 'Ze is kleiner dan ik.'

Meester Barnes lacht en vist een pakje suikervrije kauwgom uit zijn zak. Hij biedt me er eentje aan, maar ik sla het af. Van suikervrije kauwgom krijg ik hoofdpijn.

'Hoe gaat het dit jaar met onze grote vriend, jonheer Samreen?'

Ik herinner me hoe Dillon meester Barnes achter zijn rug om noemde, die dag dat hij de hacky sack bij zich had. Mijn moeder zou me mijn mond met zeep laten spoelen als ik zo'n woord gebruikte.

'Hij is mijn vriend niet,' zeg ik. 'En niet lelijk bedoeld hoor, maar volgens mij is hij ook niet uw vriend.'

'Het wemelt van de Dillon Samreens op deze wereld, Joe,' zegt meester Barnes terwijl hij een kauwgompje uitpakt en in zijn mond stopt. 'Je moet een truc verzinnen om je tegen ze te wapenen.'

Ik vraag me af of meester Barnes wel eens de blik van een zebra

heeft gezien die net in een krokodillenbek is gestapt.

‘Bedankt voor het advies,’ zeg ik.

‘Als je wilt, kan ik het wel even voor je opschrijven.’ Meester Barnes haalt een pen tevoorschijn.

Het harde ding nestelt zich weer in mijn keel. Meester Barnes weet dat ik er moeite mee heb dingen te onthouden als ze niet op papier staan.

‘Hoeft niet,’ zeg ik tegen hem. ‘Mooie nieuwe das, trouwens.’ Zou hij dit jaar ook iemand in zijn klas hebben die zo op zijn strikjes let?

Meester Barnes kijkt op zijn horloge. Hij zegt dat hij helaas naar een lerarenvergadering moet, maar dat ik altijd bij hem terecht kan als ik wil kletsen.

‘Hou vol, Joe,’ zegt hij voordat hij wegloopt.

Mijn maag knort. Ik heb sinds de lunchpauze niks meer gegeten. Ik denk aan mijn moeders aanbod om op pizza te trakteren en word weer kwaad op haar. Hoe kon ze dat nou doen, me een kushandje geven waar iedereen bij stond? Wat valt er niet te begrijpen aan *geen kleffe mammastreken uithalen?*

Normaal wandel ik binnen een halfuur naar huis, maar vandaag treuzel ik. Als ik eindelijk aankom, zit Mia, mijn hond, voor de deur op me te wachten. Ze is zo blij om me te zien dat ze over haar eigen poten struikelt, wild kwispelt en probeert mijn gezicht te likken.

‘Ophouden, Mimi.’ Ik duw haar lachend weg. ‘Je stinkt uit je bek.’

Ook mama heeft op me gewacht. Een van haar kookbladen ligt opengeslagen naast haar op de bank. Aan haar rode neus zie ik dat ze heeft gehuild.

‘Joey, waar bleef je nou?’ vraagt ze. ‘Ik begon al ongerust te raken. Kunnen we even praten?’

‘Ik wil niet praten,’ zeg ik.

Ik loop de keuken in, pak wat haverkoekjes uit de pot op het aanrecht en schenk een groot glas melk voor mezelf in. Mia volgt me de trap op. In mijn kamer trek ik mijn sweatshirt uit, gooi het op de grond en sluit de deur.

Ik ben uitgehongerd, maar ik sla nog liever het avondeten over dan dat ik tegenover mama ga zitten na wat ze heeft gedaan.

